

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/478/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715213263
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6715213263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu K. T. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo A., I. č. XXXX/XX, zastúpeného právnym zástupcom URBÁNI & Partners s.r.o., IČO: 36646181, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého č. 17, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Rastislav Urbáni, LL.M., advokát a konateľ, proti žalovanej Y. F. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo A., U. č. XXXX/XX, zastúpenej právnym zástupcom Ulianko & partners, s.r.o., IČO: 36856517, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 37, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Radoslav Ulianko, advokát a konateľ, za účasti T. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo A., J. V. č. XXXX/XX, ako intervenienta na strane žalovanej, zastúpeného právnym zástupcom Ulianko & partners, s.r.o., IČO: 36856517, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 37, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Radoslav Ulianko, advokát a konateľ, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovanej a intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 11C/344/2015-127 zo dňa 08.07.2016, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neúčinnosti darovacej zmluvy voči žalobcovi (prvý výrok) p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (druhý výrok) m e n í tak, že žalovaná je p o v i n á nahradíť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 50 % a intervenient na strane žalovanej je p o v i n ý nahradíť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 50 %.

Žalovaná je p o v i n á nahradíť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 50 %.
Intervenient na strane žalovanej je p o v i n ý nahradíť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 50 %.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že právny úkon - darovacia zmluva č. V 282/15 zo dňa 21.04.2015 uzavretá medzi darcom T. L., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. J. V. XXXX/XX, A. a Y. F. L., rod. L., nar. XX.XX.XXXX ako obdarovanou, predmetom ktorej bol na základe darovania prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom H., katastrálny odbor, zapísaných na LV č. XXX, kat. územie L. N. ako: pozemky - parcela č. CKN XXX/X vo výmere 1589 m², druh pozemku záhrady, parcela č. CKN XXX vo výmere 876 m², zastavané plochy a nádvoría a stavba - rodinný dom so súpisným číslom 1, postavený na parcele č. CKN XXX vo veľkosti podielu

1/1, je voči žalobcovi K.. T. F. právne neúčinný (prvý výrok) a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/97/2014 bola intervenientovi na strane žalovanej rozsudkom č.k. 17C/97/2014-75 zo dňa 09.06.2015 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- € s príslušenstvom, keď rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.07.2015 a vykonateľnosť dňa 28.07.2015; uvedenú pohľadávku sa žalobcovi od intervenienta nepodarilo vymôcť ani v exekučnom konaní; darovacou zmluvou zo dňa 02.02.2015 previedol intervenient na žalovanú (svoju dcéru) vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX vedenom pre k.ú. L. N. (pozemky parc. č. KNC XXX/X a parc. č. KNC XXX a rodinný dom súp. č. 1 na parcele č. KNC XXX), keď vklad vlastníckeho práva na žalovanú bol do katastra nehnuteľností povolený pod zn. V 282/2015 dňa 21.04.2015; z dokazovania ďalej vyplynulo, že vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam previedol intervenient na žalovanú už kúpnu zmluvou zo dňa 05.03.2014, keď konanie o vklade vlastníckeho práva na žalovanú do katastra nehnuteľností podľa tejto zmluvy bolo zastavené pod zn. V 309/2014 rozhodnutím zo dňa 16.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.07.2014; v kúpnej zmluve bola dohodnutá kúpna cena v sume 80.000,- €, ktorej časť v sume 47.698,91 € bola z úveru poskytnutého žalovanej poukázaná na splatenie úveru intervenienta v stavebnej sporiteľni a časť v sume 32.301,09 € bola poukázaná na účet intervenienta v banke.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie ide v prípade spornej darovacej zmluvy o odporovateľný právny úkon; súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že vedomosť žalovanej o úmysle intervenienta ukrátiť žalobcu sa predpokladá; pokiaľ žalovaná a intervenient pred uzavretím spornej darovacej zmluvy uzavreli kúpnu zmluvu, ohľadne ktorej bolo vkladové konanie zastavené, týmto nič nebránilo odstrániť vytykané nedostatky kúpnej zmluvy, kedy by došlo k jej vkladu do katastra; následne sa žalovaná a intervenient dobrovoľne rozhodli uzavrieť darovaciu zmluvu, na základe ktorej došlo k zmene vlastníka dotknutých nehnuteľností; súd prvej inštancie dospel k záveru, že sporná darovacia zmluva je platná a nezastiera iný právny úkon žalovanej a intervenienta; intervenient mal v čase uzavretia darovacej zmluvy vedomosť o súdnom konaní sp. zn. 17C/97/2014, pretože dňa 09.06.2014 mu bol doručený platobný rozkaz, proti ktorému podal včas odpor; žalovaná mala možnosť vedieť o dlhoch intervenienta ako svojho otca, mala možnosť zaujímať sa z akých dôvodov sa intervenient rozhodol previesť vlastnícke právo k rodinnému domu s pozemkami; nakoľko sumu 80.000,- € získala žalovaná z úveru, bolo vyvrátené jej tvrdenie, že chcela investovať svoje finančné prostriedky nadobudnuté prácou v zahraničí; súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná s prihliadnutím na svoje vzdelanie a skutočnosť, že je dcérou intervenienta, mohla mať vedomosť o jeho finančných problémoch, pretože bolo preukázané, že počas rozhodnej doby sa nezdržovala len v zahraničí, ale zdržiavala sa aj na Slovensku; súd prvej inštancie uzavrel, že „s prihliadnutím na to, že obsahom spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 17C/97/2014 bola preukázaná existencia dlhu intervenienta voči žalobcovi v sume 10.000,- € s príslušenstvom, s prihliadnutím na to, že v exekučnom konaní sa doteraz nepodarilo uspokojiť pohľadávku žalobcu z dôvodu neexistencie dostatočne vysokého príjmu intervenienta a z dôvodu neexistencie napr. nehnuteľného majetku, ktorý by mohol byť v rámci exekúcie predaný na dražbu, ako aj z dôvodu, že podľa názoru súdu darovacia zmluva je platná, súd podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel, lebo podľa názoru súdu sa skutočne jedná o odporovateľný právny úkon; súd sa nestotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalovanej a intervenienta, že v prípade darovacej zmluvy sa jedná o dissimulovaný právny úkon; pokiaľ by darovacia zmluva mala byť neplatným právnym úkonom, na základe absolútne neplatného právneho úkonu by nemohlo dôjsť k zmene vlastníka a vlastníkom by naďalej bol intervenient; na základe darovacej zmluvy nevznikla povinnosť vyplatiť sumu 80.000,- € a ani žiadnu inú sumu žalovanej; pokiaľ si žalovaná zobrala aj úver, ktorým bol splatený dlh intervenienta v peňažnom ústave a časť kúpnej ceny bola vyplatená na jeho osobný účet, toto plnenie sa nemôže považovať za plnenie na základe kúpnej zmluvy, lebo vkladové konanie na základe predloženej kúpnej zmluvy a návrhu na vklad bolo zastavené; nič nebránilo účastníkom zmluvného vzťahu po prerušení vkladového konania doplniť a opraviť požadované údaje v kúpnej zmluve, pričom v takom prípade by bolo došlo k zavkladovaniu kúpnej zmluvy“.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 42a ods. 1, § 42a ods. 3, § 42b ods. 2, § 42b ods. 4 a § 116 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaná a intervenient na strane žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 22.08.2016 (č.l. 141-144 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v celom rozsahu. Vyjadrili názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), ďalej vyjadrili názor, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.). Namietli hlavne tú skutočnosť, že súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodu, že darovaciu zmluvu zo dňa 02.02.2015 považoval za platný právny úkon a kúpnu zmluvu zo dňa 09.12.2013 za absolútne neplatný právny úkon; súd prvej inštancie sa ale vôbec nezaoberal samotnou podstatou veci spočívajúcej v tom, že medzi žalovanou a intervenientom došlo k úhrade kúpnej ceny v sume 80.000,- €, došlo k simulácii darovania a disimulácii kúpy a predaja a nedošlo k objektívnemu zmenšeniu majetku (na strane žalovanej ani na strane intervenienta); vyjadrili názor, že súd prvej inštancie žalobu neposúdil cez prizmu riadne preukázaného vyplatenia finančných prostriedkov v sume 80.000,- € zo strany žalovanej intervenientovi; poukázali na to, že súd prvej inštancie počas celého konania vôbec neskúmal platnosť darovacej zmluvy ako zmluvy v kúpnej, a to pravdepodobne z dôvodu, že dospel k nesprávnym skutkovým a právnym zisteniam v tom, že považoval procesnú obranu žalovanej a intervenienta postavenú na disimulácii pôvodnej kúpnej zmluvy zo dňa 09.12.2013 za nedôvodnú, a však v tomto prípade bolo treba rozlišovať kúpnu zmluvu zo dňa 09.12.2013 a dissimulovanú kúpnu zmluvu zo dňa 02.02.2015 (simulovanú darovaciu zmluvu), nakoľko ide o dve odlišné kúpne zmluvy; vyjadrili názor, že súd prvej inštancie mal z úradnej povinnosti (ex off) skúmať platnosť darovacej zmluvy, a to nielen z hľadiska jej formy, ale z hľadiska jej obsahu a najmä z hľadiska jednoznačne preukázaného úmyslu zmluvných strán a vo vzájomnej súvislosti s kúpnu zmluvou zo dňa 09.12.2013; v súvislosti s jednoznačným úmyslom zmluvných strán treba považovať darovaciu zmluvu, že dňa 02.02.2015 za kúpnu zmluvu z hľadiska jej obsahu s poukazom na kúpnu zmluvu zo dňa 09.12.2013 ako na písomnú dohodu o kúpnej cene medzi zmluvnými stranami k tejto „darovacej“ zmluve, na základe ktorej bolo jednoznačne plnené, čím sú nesporne splnené všetky zákonné požiadavky a náležitosti potrebné na určenie platnosti „darovacej“ zmluvy ako novej dissimulovanej kúpnej zmluvy zo dňa 02.02.2015; nakoľko simulovaný právny úkon (darovacia zmluva) je neplatným právnym úkonom a dissimulovaný právny úkon (kúpna zmluva) je platným právnym úkonom, nebolo možné z právneho hľadiska vysloviť odporovateľnosť simulovaného a neplatného právneho úkonu (darovacej zmluvy) a bez ďalšej zmeny žaloby ani dissimulovaného právneho úkonu (kúpnej zmluvy zo dňa 02.02.2015), pretože v sporovom konaní je podľa § 216 ods. 1 C.s.p. súd viazaný žalobou a podľa § 371 C.s.p. žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť, preto mal súd žalobu žalobcu zamietnuť; pokiaľ ide o právny úkon, ktorý je simulovaným právnym úkonom zastretý (dissimulovaný úkon), môže byť a často aj býva platný; dissimulácia sama osebe nie je protiprávna, pričom platnosť dissimulovaného právneho úkonu treba posudzovať samostatne, v prípade, že spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, treba ho uznať za platný, avšak aj v tomto prípade platí to, čo účastníci skutočne chceli (čo zodpovedá ich vôli) a čo zakrývali (dissimulovali) a nie to, čo predstierali; ďalej zdôraznili, že súd prvej inštancie nezohľadnil ani nedostatok jednej zo základných zákonných podmienok prípustnosti vyslovenia neúčinnosti a odporovateľnosti právneho úkonu a to preukázanie objektívneho a reálneho zmenšenia majetku dlžníka (intervenienta), keď toto zmenšenie majetku nebolo zo strany žalobcu vôbec preukázané, ale dokonca bolo vyvrátené skutočným vyplatením peňažných prostriedkov žalovanou intervenientovi, preto nemohla byť splnená objektívna stránka odporovateľnosti; nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v tomto smere považovali za porušenie ich práva na spravodlivý proces; poukázali na závery súdnej praxe, podľa ktorej veriteľ nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, keď odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka a súčasne, že pri neplatnom právnym úkone nemožno vysloviť jeho odporovateľnosť, pretože odporovať možno len platnému právnemu úkonu, preto prípadné zistenie neplatnosti právneho úkonu musí mať za následok zamietnutie žaloby o určenie, že právny úkon je voči žalobcovi právne neúčinný. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 31.10.2016 (č.l. 384-386 spisu) k odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že podané odvolanie nepovažuje za dôvodné; rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, vydaný na základe riadne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci; darovaciu zmluvu zo dňa 02.02.2015 považoval za platný právny úkon, na základe ktorého došlo k zmene vlastníka predmetných nehnuteľností z intervenienta na žalovanú, ktorá je jeho dcérou a preto sa u nej vedomosť o úmysle intervenienta ukrátiť veriteľa predpokladá; nejednalo sa ani o dissimulovaný právny úkon, pretože po prerušení vkladového konania nič nebránilo účastníkom kúpnej zmluvy nedostatky odstrániť a dosiahnuť vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností; na základe darovacej zmluvy z roku 2015 neboli poukázané žiadne finančné prostriedky, tieto boli poukázané na základe kúpnej zmluvy z roku 2013, na základe ktorej však nedošlo k zmene vlastníckeho práva a preto tento právny úkon nemohol byť posudzovaný ako odporovateľný (nemohol byť predmetom konania), pretože na jeho základe nedošlo k zmene vlastníckeho práva z intervenienta na žalovanú; poukázal na to, že keby skutočnou vôľou žalovanej a intervenienta bolo uzavretie kúpnej zmluvy, nič im nebránilo odstrániť pomerne jednoduché nedostatky kúpnej zmluvy; preto neobstojí názor žalovanej a intervenienta, že darovacia zmluva je neplatný právny úkon a kúpna zmluva predstavuje platný právny úkon; nesúhlasil ani s tvrdením odvolateľov, že súd prvej inštancie sa nezaoberal, či objektívne došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, pretože dlžník zmenšil svoj majetok tým, že na základe darovacej zmluvy previedol svoj majetok na blízku osobu, pričom poukávanie finančných prostriedkov na základe predtým uzavretej kúpnej zmluvy na veci nič nemení, pretože na jej podklade nedošlo k zmene vlastníckeho práva a okrem toho z uvedených finančných prostriedkov nezaplatil intervenient ani časť svojho dlhu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok dostatočne odôvodnil a odôvodnenie rozsudku spĺňa zákonné predpoklady. Na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navrhol ho potvrdiť.

2.3 Žalovaná a intervenient v replike zo dňa 23. 11. 2016 (č.l. 391 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že zo strany žalobcu ide o zjavné nepochopenie ustanovení Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov a ustanovení o simulovaných a zastretých právnych úkonoch; z dôvodu právnej istoty zopakoval svoju argumentáciu, podľa ktorej (1) v danom prípade nemôže ísť o odporovateľný právny úkon, pretože v konaní nebolo preukázané (žalobca neuniesol dôkazné bremeno), že na základe predmetného úkonu došlo k reálnemu zmenšeniu majetku intervenienta ako dlžníka, ale bol dokonca preukázaný opak; (2) dôvod zastavenia vkladového konania nemá žiadny vplyv na platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 09.12.2013 ako dvojstranného právneho úkonu, kúpna zmluva je platná avšak účinky prevodu vlastníckeho práva medzi zmluvnými stranami nenastali, t.j. v časti o prevode vlastníckeho práva sa stala neúčinnou; od kúpnej zmluvy žiadna zo strán neodstúpila a nebola ani žiadnym spôsobom zrušená a preto písomné dojednania o kúpnej cene v tejto zmluve a jej splatnosti zostali platné a účinné; aj v prípade absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy by plnenie žalovanej prostredníctvom banky v prospech intervenienta bolo nevyhnutne potrebné považovať za dar a teda vzájomné darovanie medzi žalovanou a intervenientom so skutočným úmyslom kúpy a predaja je jedným z príkladov simulovaného právneho úkonu; (3) úmyslom žalovanej a intervenienta nikdy nebolo nehnuteľnosti a finančné prostriedky si navzájom darovať, ale práve naopak ich úmyslom bolo podľa výsledkov dokazovania nehnuteľnosti kúpiť, resp. predať, a teda napadnutá darovacia zmluva bola len akýmsi nástrojom na dosiahnutie účinného vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ktorá vyjadrovala ich vážnu vôľu len v časti účinného prevodu vlastníckeho práva, ale nie v časti formy prevodu (darovania); navyše zdôraznili, že dlžníkov práve úkony môžu byť odporovateľnými právnymi úkonmi len v prípade, ak ukracujú pohľadávky veriteľa, t.j. najmä vtedy ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a súčasne vzniknuté zmenšenie majetku dlžníka má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci (nebyť týchto odporovateľných úkonov) by sa z majetku dlžníka uspokojil; poukázali na to, že predmetné nehnuteľnosti boli v čase prevodu ako aj v súčasnosti zaťažené záložným právom v prospech banky, preto by sa žalobca nemohol úspešne uspokojiť z konkrétneho majetku intervenienta nakoľko by došlo k okamžitej splatnosti celého úveru a k výkonu záložného práva banky smerujúcemu k uspokojeniu nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva a penalizácie, čo by v súčte prekročilo hodnotu predmetných nehnuteľností; vzhľadom na uvedené rozhodol súd prvej inštancie vyslovene formálne, lebo v prípade spornej darovacej zmluvy za daných skutkových a právnych okolností nemohlo ísť o odporovateľný právny úkon a to dokonca z viacerých dôvodov (simulácia úkonu, neukrátenie majetku dlžníka), s ktorými sa však súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a napadnutý rozsudok v tomto smere riadne neodôvodnil.

2.4 Repliku žalovanej a intervenienta doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcu do vlastných rúk dňa 14.11.2016 prostredníctvom pošty (č.l. 156 spisu). Žalobca sa k replike žalovanej a intervenienta nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Konanie v prejednávanej spore začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; podľa § 470 ods. 2 C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované; ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4.2 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení neúčinnosti darovacej zmluvy voči žalobcovi (prvý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.3 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.4 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovanej a intervenienta na strane žalovanej ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti žaloby, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolanie žalovanej a intervenienta na strane žalovanej nie je dôvodné; v podanom odvolaní vyjadrili názor, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) a konanie malo inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.); obidve tieto vady pritom videli v podľa nich nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; v tomto smere je potrebné v prvom rade uviesť, že procesným postupom, ktorého nesprávnosťou môže dôjsť k porušeniu práva strany na spravodlivý proces, sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosť jej aktívnej účasti na konaní; tento pojem nemožno vykladať extenzívne aj ako faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; postupom súdu možno

teda v tomto smere rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku; z týchto dôvodov nemôže ísť v prípade tvrdeného nedostatočného (nepreskúmateľného) odôvodnenia rozhodnutia súdu o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., pretože je pojmovo vylúčené, aby odôvodnenie rozhodnutia predstavovalo nesprávny procesný postup; ďalej považuje odvolací súd v tomto smere za potrebné uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo dňa 03.12.2015, bolo prijaté stanovisko, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku; Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“; toto stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 2; z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 vyplýval záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia nemožno vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol; v právnych pomeroch Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 predstavuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia v odôvodnených prípadoch porušenie práva strany na spravodlivý proces a preto bude predmetné stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj naďalej použiteľné; k vade konania spočívajúcej v nedostatkoch odôvodnenia rozsudku takej intenzity, aby to spôsobilo porušenie práva strany na spravodlivý proces, môže teda aj za účinnosti Civilného sporového poriadku dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia nemožno vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol; z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je jednoznačne zrejmé, že o takýto prípad nejde, pretože súd jasne a výstižne svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil, keď vyjadril názor, že sporná darovacia zmluva je odporovateľným právnym úkonom, ide o platný právny úkon, ktorý nezastiera iný právny úkon, ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu a žalovaná tento úmysel intervenienta mohla poznať; samotný nesúhlas žalovanej a intervenienta na strane žalovanej s odôvodnením napadnutého rozsudku nemôže založiť vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.; odvolací súd dospel k záveru, že predmetné odvolacie dôvody neboli uplatnené dôvodne.

4.7 Žalovaná a intervenient na strane žalovanej v podanom odvolaní nesúhlasili ani so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) a ani s jeho právnym posúdením veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) vo vzťahu k splneniu podmienok odporovateľnosti spornej darovacej zmluvy zo dňa 02.02.2015; právny inštitút odporovateľnosti slúži na zabezpečenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred takými právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktorými sa tento zbavuje majetku za tým účelom, aby sa z neho nemohol uspokojiť jeho veriteľ; za odporovateľné právne úkony sa považujú tie, ktoré ukracujú pohľadávku veriteľa; ide o právne úkony, ktorými dlžník znižuje svoj majetok do tej miery, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky; odporovať možno právnemu úkonu dlžníka urobenému v rozhodnej dobe troch rokov s úmyslom ukrátiť veriteľa, pokiaľ tento úmysel musel byť druhej strane známy; žalobca musí preukázať úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a tiež, že žalovaný o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa vedel, resp. o ňom nevedel len v dôsledku svojej nedbanlivosti; obidva tieto predpoklady, keď úmysel ukrátiť svojho veriteľa na strane dlžníka a vedomosť o tomto úmysle na druhej strane, musia byť splnené súčasne; úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa treba rozumieť úmysel priamy (dolus directus), t.j. dlžník chcel svojim právnym úkonom ukrátiť svojho veriteľa alebo vedel, že jeho právnym úkonom môže ukrátiť svojho veriteľa a bol s tým uzročený; tento úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany o tomto úmysle musela existovať v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu; medzi základné predpoklady odporovateľnosti tak patria: (1) existencia právneho úkonu, ktorý ukracuje pohľadávku veriteľa, (2) platnosť odporovateľného právneho úkonu, (3) vymáhateľnosť pohľadávky veriteľa, (4) ukrátenie veriteľa (objektívna stránka odporovateľnosti) a (5) úmysel ukrátiť veriteľa (subjektívna stránka odporovateľnosti), keď tento úmysel musel byť druhej strane známy; úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom, t.j. samy o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania; predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti

vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámary) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom, dovodiť (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/109/2007 zo dňa 27.05.2008); odporovateľnými nikdy nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka; je však potrebné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony; v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je ekvivalentným právnym úkonom, vždy bezpečne preukázaný, a to nie poukazom na jeho znenie, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, reálne nadobudol iné plnenie skutočne rovnocennej povahy a to k okamihu účinnosti tohto právneho úkonu, resp. v prípade nehnuteľností ku dňu kedy nastali účinky vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/4333/2007 zo dňa 12.06.2008); odvolacie námietky žalovanej a intervenienta nie sú dôvodné; podľa zistenia odvolacieho súdu skutkové zistenia z vykonaných dôkazov, ktoré popísal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, vyplývajú z obsahu spisu; podľa týchto skutkových zistení v konaní vedenom pod sp. zn. 17C/97/2014 bola intervenientovi na strane žalovanej rozsudkom zo dňa 09.06.2015 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- € s príslušenstvom, keď rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.07.2015 a vykonateľnosť dňa 28.07.2015; darovacou zmluvou zo dňa 02.02.2015 previedol intervenient na žalovanú (svoju dcéru) vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX.XX.XXXX, vedenom pre k.ú. L. N. (pozemky parc. č. KNC XXX/X a parc. č. KNC XXX a rodinný dom súp. č. 1 na parcele č. KNC XXX), keď vklad vlastníckeho práva na žalovanú bol do katastra nehnuteľností povolený pod zn. V 282/2015 dňa 21.04.2015; vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam previedol intervenient na žalovanú už kúpnu zmluvou zo dňa 05.03.2014, keď konanie o vklade vlastníckeho práva na žalovanú do katastra nehnuteľností podľa tejto zmluvy bolo zastavené pod zn. V 309/2014 rozhodnutím zo dňa 16.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.07.2014 s tým, že v kúpnej zmluve bola dohodnutá kúpna cena v sume 80.000,- €, ktorej časť v sume 47.698,91 € bola z úveru poskytnutého žalovanej poukázaná na splatenie úveru intervenienta v stavebnej sporiteľni a časť v sume 32.301,09 € bola poukázaná na účet intervenienta v banke; odvolací súd sa stotožnil aj s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, pretože podľa zisteného skutkového stavu bolo preukázané: (1) existencia právneho úkonu, ktorý ukracuje pohľadávku žalobcu (t.j. darovacia zmluva zo dňa 02.02.2015, pričom vzhľadom na bezodplatnosť darovacej zmluvy ide zo svojej podstaty o neekvivalentný právny úkon), (2) platnosť odporovateľného právneho úkonu, (3) vymáhateľnosť pohľadávky žalobcu (právoplatný a vykonateľný rozsudok zo dňa 09.06.2015), (4) ukrátenie žalobcu (objektívna stránka odporovateľnosti), t.j. žalobca nevyhovel svoju pohľadávku od intervenienta ani cestou exekúcie a (5) úmysel ukrátiť žalobcu (subjektívna stránka odporovateľnosti) bol žalovanej známy, keď táto vedomosť o tomto úmysle sa vzhľadom na príbuzenský pomer žalovanej a intervenienta (blízke osoby) predpokladá a žalovaná nepreukázala, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, napriek ktorej ukracujúci úmysel intervenienta nemohla poznať alebo sa o ňom aspoň dozvedieť; keďže vzhľadom na uvedené boli všetky predpoklady odporovateľnosti spornej darovacej zmluvy splnené a žalobca podal žalobu včas v trojročnej prekluzívnej lehote, súd prvej inštancie žalobe žalobcu správne vyhovel a určil, že sporná darovacia zmluva je voči žalobcovi právne neúčinná; na základe tohto právneho posúdenia sa súd prvej inštancie nemusel zaoberať vyplatením kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zo dňa 05.03.2014, pretože táto nebola predmetom konania (vyplatenie, resp. nevyplatenie kúpnej ceny tak bolo pre prejednávany spor bez právneho významu); aj podľa odvolacieho súdu nešlo v prípade spornej darovacej zmluvy o simulovaný právny úkon a sporná darovacia zmluva zo dňa 02.02.2015 nie je absolútne neplatná pre nedostatok vôle žalovanej a intervenienta na jej uzavretí; len zo samotnej skutočnosti, že pred uzavretím spornej darovacej zmluvy uzavreli žalovaná a intervenient ohľadne totožných nehnuteľností kúpnu zmluvu zo dňa 05.03.2014, na základe ktorej však nedošlo ku vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (konanie o vklade bolo právoplatne zastavené z formálnych dôvodov), nemožno bez ďalšieho vyvodiť záver, že sporná darovacia zmluva bola len simulovaným právnym úkonom a jej účelom bolo len zakryť skutočnú vôľu žalovanej a intervenienta na uzavretí kúpnej zmluvy (dissimulovaný právny úkon); vo všeobecnosti platí, že samotné uzavretie dvoch prevodných zmlúv ohľadne totožného predmetu konania nerobí ani jednu z týchto zmlúv absolútne neplatnou; záver o neplatnosti spornej darovacej zmluvy pre nedostatok vôle nevyplýva z dokazovania a je podložený len výkladom žalovanej a intervenienta; vzhľadom na ich argumentáciu (ohľadne nutnosti nazerania na spornú darovaciu zmluvu len ako na dohodu o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a na kúpnu zmluvu zo dňa 05.03.2014 ako na dohodu o kúpnej cene) je potrebné v prvom rade uviesť, že podľa § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka pri simulovanom a dissimulovanom právnym úkone ide o jeden konkrétny právny úkon, ktorý v rovnakom okamihu (podľa skutočnej vôle zmluvných strán) zastiera iný právny úkon

a nie o prípad, kedy dissimulovaný právny úkon má obsahovo pozostávať z dvoch právnych úkonov uzavretých v rozdielnych okamihoch (ako sa to snažia odôvodniť žalovaná a intervenient na strane žalovanej); samotnú vôľu zmluvných strán ako vnútorný psychický stav nie je možné preukazovať, danosť vôľe tak možno vyvodiť len z jej vonkajších prejavov, ktoré už môžu byť predmetom dokazovania; z tohto hľadiska záveru, že uzavretie spornej darovacej zmluvy zodpovedalo skutočnej vôli žalovanej a intervenienta zodpovedajú výsledky dokazovania, podľa ktorých po podaní návrhu na vklad vlastníckeho práva podľa spornej darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností, došlo na výzvu okresného úradu k odstráneniu formálnych nedostatkov zmluvy za účelom dosiahnutia jej vkladu, kým pri kúpnej zmluve zo dňa 05.03.2014 došlo k zastaveniu vkladového konania práve pre neodstránenie jej formálnych nedostatkov v lehote stanovenej okresným úradom, preto z tohto hľadiska skutočnej vôli žalovanej a intervenienta zodpovedalo uzavretie spornej darovacej zmluvy, pretože prejavili ochotu odstrániť jej nedostatky vytýkané okresným úradom; ďalej je podľa odvolacieho súdu potrebné zdôrazniť, že sporná darovacia zmluva bola uzavretá písomne, preto existencia vôľe na uzavretí tohto právneho úkonu je daná aj obsahom listiny, na ktorej je právny úkon zaznamenaný; v spornej darovacej zmluve žalovaná a intervenient v záverečných ustanoveniach výslovne uviedli, že zodpovedá ich vôli; vzhľadom na predmet zmluvy (nehnuteľnosti) mala táto obligatórne písomnú formu (§ 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka); účinky právneho úkonu sa posudzujú v čase, kedy došlo k prejavu vôľe konajúceho a následné zmeny sú možné len zákonným spôsobom, nie však zmenou výkladu prejavu vôľe; výklad prejavu vôľe môže smerovať len k objasneniu obsahu, teda k zisteniu toho, čo bolo prejavené; pomocou výkladu prejavu vôľe nemožno nahradzovať alebo dopĺňovať vôľu, ktorú účastník právneho úkonu v rozhodnej dobe nemal alebo ktorú síce mal, ale ktorú v právnom úkone neprejavil ako aj to, že ak sú pojmy použité k jazykovému vyjadreniu obsahu písomnej zmluvy natoľko jednoznačné, že z nich nemožno ani s prihliadnutím k tvrdenej vôli účastníka zmluvy usudzovať na iný obsah tohto právneho úkonu, nemožno obsah zmluvného dojednania vyložiť v rozpore s jazykovým prejavom; vzhľadom na písomnú formu spornej darovacej zmluvy platí teda predovšetkým to, čo je uvedené v zmluve vrátane ustanovení o vôli strán zmluvy a nemôže dôjsť k zmene len jednoduchým vyhlásením, že vôľa bola v skutočnosti iná; aj preto podľa odvolacieho súdu nemôžu žalovaná a intervenient písomne prejavenu vôľu na uzavretí spornej darovacej zmluvy meniť len ústnym vyhlásením v rámci výsluchu pred súdom, resp. v písomných podaniach súdu, v rozpore s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď navyše ani skutkové zistenia súdu iný záver neodôvodňujú; je potrebné zdôrazniť aj skutočnosť, že kúpna zmluva zo dňa 05.03.2014, by nemohla byť odporovateľným právny úkonom, pretože nedošlo k jej vkladu do katastra nehnuteľností a preto nie je splnená podmienka, že ukracuje splnenie pohľadávky žalobcu; súčasne ak by aj bola preukázaná vôľa žalovanej a intervenienta na uzavretí kúpnej zmluvy, tvrdený dissimulovaný právny úkon (kúpna zmluva) by bol absolútne neplatný pre nedostatok formy (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože v zmysle argumentácie žalovanej a intervenienta, by sa v prípade obligatórne písomného právneho úkonu (§ 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ich prejavy vôľe nachádzali na rôznych listinách, hoci zákon pri zmluve o prevode nehnuteľností vyžaduje, aby sa prejavy vôľe zmluvných strán nachádzali na tej istej listine (§ 46 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka); na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaná a intervenient na strane žalovanej podané odvolanie ťažiskovo odôvodnili tým, že v prejednávanej spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci však považuje odvolací súd za správne (bod 4.7 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil ani žalovanou a intervenientom tvrdené vady konania a

procesné pochybenia, ktoré mali spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 4.6 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku určení neúčinnosti sporného právneho úkonu voči žalobcovi ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania plne úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu; nakoľko však vo výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie nevyjadril, voči komu má žalobca nárok na náhradu trov konania, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok zmeniť a uložiť žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 50 % a súčasne intervenientovi na strane žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 50 %; medzi žalovanou a intervenientom na strane žalovanej nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 84 C.s.p. a contrario), pretože zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný; preto aj keď výrok o trovách konania má konštitutívny charakter, nie je podľa názoru odvolacieho súdu vhodné vytvárať medzi žalovanou a intervenientom v súvislosti s rozhodnutím o trovách konania solidárny záväzok, ktorý nie je v súlade s hmotným právom; z tohto dôvodu priznal odvolací súd žalobcovi voči žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie od každého v rozsahu polovice; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (pozri aj bod 9 odôvodnenia). O samotnej výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania od každého v rozsahu polovice. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).